

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **barra.cz**, se sídlem Praha 3, Husitská 115/86, zastoupena Mgr. Janem Švarcem, advokátem se sídlem Vodičkova 695/24, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2014, č. j. 3/2014-150-SPR/4,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva dopravy ze dne 17. 2. 2014, č. j. 3/2014-150-SPR/4, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti usnesení Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 2. 9. 2013, č. j. 982436/2013, jímž bylo přerušeno řízení ve věci přihlášení vozidla tov. zn. Citroën Saxo, registrační značky ..., do registru silničních vozidel na žalobce jako nového vlastníka a provozovatele.

V žalobě žalobkyně uvedla, že dne 26. srpna 2013 podala u Magistrátu hlavního města Prahy přihlášku výše označeného vozidla k registraci vozidla do registru silničních vozidel. Magistrát hlavního města Prahy svým usnesením ze dne 2. 9. 2013, č.j. 982436/2013, řízení přerušil na dobu 20 dnů, tak aby účastník řízení zaplatil poplatek na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vybraných autovraků ve výši 3.000,- Kč, v souladu s ust. § 37e zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, správní poplatek ve výši 800,- Kč za registraci, dle zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, a žádost doplnil o protokol Stanice technické kontroly o vyhovující technické prohlídce. Toto rozhodnutí žalobkyně napadla odvoláním v části, kterou jí správní orgán uložil zaplatit poplatek na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vybraných autovraků ve výši 3.000,- Kč podle zákona č. 185/2001 Sb. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 17. 2. 2014 toto odvolání zamítl. Správní orgány obou stupňů mají za to, že žalobkyně je povinna podle ust. § 37e zákona č. 185/2001 Sb. uhradit tzv. ekopoplatek, když mají za to, že podle citované normy je *žadatel o registraci použitého vozidla kategorie M1 a N1 povinen při první přeregistraci po dni 1.1.2009 zaplatit poplatek...* Žalobkyně má však za to, že v jejím případě uložená povinnost je nezákonná, když relevantní část ust. § 37e citovaného zákona stanoví: *„Žadatel o registraci použitého vozidla kategorie M1 a N1 do registru silničních vozidel podle jiného právního předpisu je povinen zaplatit poplatek na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vybraných autovraků. [...] Pokud je již vozidlo v České republice registrováno, platí se poplatek při první přeregistraci vozidla.“* V textu ustanovení citovaném správním orgánem není zmínka o tom, že by se poplatek měl platit v případě alespoň druhé přeregistrace vozidla v řadě a první přeregistrace po dni 1. 1. 2009, ale toliko při první přeregistraci vozidla. Právní názor správního orgánu nelze opřít ani o přechodná ustanovení zákona č. 383/2008 Sb., kterým byl § 37e vtělen do zákona č. 185/2001 Sb., když tato daný problém neřeší. Z jazykového výkladu zákona tedy nelze dovodit povinnost platit poplatek při první přeregistraci po dni 1. 1. 2009, když vozidlo bylo již v minulosti alespoň jednou přeregistrováno. K právnímu názoru správního orgánu by se možná dalo dospět teleologicko-historickým výkladem, avšak důvodová zpráva zákona a stenoprotokoly jednání Poslanecké sněmovny o tomto ustanovení mlčí. Pouze z dobových médií se jeví, že pravděpodobně bylo úmyslem zákonodárce postihnout všechny přeregistrace po dni 1. 1. 2009. Vzhledem k tomu, že podle čl. 11 odst. 5 Listiny lze daně a poplatky ukládat jen na základě zákona, má žalobkyně za to, že v tomto případě je extenzivní výklad s citovanou normou, a tedy protiústavní a jako takový neměl být použit. Místo něj měl správní orgán použít restriktivní jazykový výklad v duchu právní zásady *in dubio mitius*. Zde žalobkyně poukázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003 sp. zn. IV. ÚS 666/02. Žalovaný v napadeném rozhodnutí a argumentoval v zásadě shodně se správním orgánem I. stupně, když navíc argumentaci žalobkyně označil za retroaktivní a ohledně citovaného rozhodnutí Ústavního soudu došel k závěru, že v daném případě nelze uvedený nálezy Ústavního soudu užít, neboť není pochybnost o účelu a smyslu ust. § 37e zákona o

odpadech. Žalobkyně však měla za to, že její výklad sám o sobě retroaktivní není a dále že při výkladu právní normy hraje stěžejní úlohou výklad gramatický, který jasně vede k závěru, že povinnost je žalobkyni uložena nezákonně. Ze všech těchto důvodů žalobkyně navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2014, č.j. 3/2014-150-SPR/4, a aby zrušil i usnesení Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 2. 9. 2013, č.j. 982436/2013, a to v části, v níž byla žalobkyni uložena povinnost zaplatit poplatek ve výši 3.000,- Kč podle ust. § 37e zákona č. 185/2001 Sb., a aby věc vrátil Magistrátu hlavního města Prahy k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že zákon č. 185/2001 Sb. byl doplněn o ustanovení § 37e zákonem č. 383/2008 Sb., který nabyl účinnosti dne 1. ledna 2009. Od toho dne platí žadatel o registraci vozidla příslušný poplatek, a to v případě první registrace vozidla v České republice vůbec a dále při první přeregistraci vozidla v případě, že vozidlo již bylo v České republice registrováno. První přeregistraci je myšlena přeregistrace započatá až po datu 1. ledna 2009. Ustanovení § 37e zákona č. 185/2001 Sb. je nutné vykládat tímto způsobem, neboť nelze vybírat dotčené poplatky zpětně, tj. i před rokem 2009, v souladu se zásadou zákazu retroaktivity. Též nebylo úmyslem zákonodárce postihnout pouze ta vozidla, která se prvně zaregistrují, případně prvně přeregistrují, pokud jsou již v České republice registrována, neboť by se jednalo pouze o nepatrné množství vozidel. Gestorem zákona č. 185/2001 Sb. je Ministerstvo životního prostředí, s nímž Ministerstvo dopravy komunikovalo při vydávání metodických pokynů ohledně upřesnění nejasností při výkladech ustanovení § 37e uvedeného zákona. Tyto metodické pokyny respektoval nejen správní orgán I. stupně, ale též strana žalovaná z pozice odvolacího správního orgánu (metodický pokyn č.j.: 9/2008- 150-METO a jeho doplnění). Tzv. ekologický poplatek se požaduje výhradně pro úkony přeregistrace zahájené až po datu 1. ledna 2009. Opačný výklad by znamenal v současné době nesmírné dopady do již vybraných předmětných poplatků, neboť zákon č. 383/2008 Sb. nabyl účinnosti již dne 1. září 2009, resp. od tohoto dne se postupuje tak, jak žalovaná popsala výše. Pokud jde o odkazovaný náleze Ústavní soudu, ten se týkal věci dvou daňových subjektů, kterým byla vyměřena daňová povinnost, avšak jednalo se o dvojí souběžné zdanění, neboť předmětem zdanění byl jeden a tentýž příjem. Podle žalované uvedený náleze na daný případ nelze použít. Navrhla proto zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

Skutkové okolnosti věci nejsou mezi účastníky sporné a není tedy pochyb o tom, že žalobkyně podala dne 28. 8. 2013 u Magistrátu hlavního města Prahy Příhlášku k registraci vozidlo do registru silničních vozidel ohledně vozidla značky Citroën Saxo, registrační značky ... Z kopie technického průkazu tohoto vozidla vyplývá, že na území České republiky bylo poprvé registrováno dne 28. 6. 1999, a následně bylo přeregistrováno 1. 10. 1999, 20. 3. 2008, 22. 9. 2008 a poté po 4. 4. 2013.

Rovněž je nesporné, že dne 1. 1. 2009 nabyl účinnosti zákon č. 383/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních

komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění pozdějších předpisů. Tímto zákonem byl změněn zákon č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, a to tak, že bylo změněno znění ustanovení § 37e, týkající se poplatku na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vybraných autovraků. Po této změně tedy existovalo ustanovení § 37e odst. 1 v tomto znění:

„Žadatel o registraci použitého vybraného vozidla do registru silničních vozidel podle zvláštního právního předpisu^{31f}) je povinen zaplatit poplatek na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vybraných autovraků. Poplatek se platí při první registraci použitého vybraného vozidla v České republice. Pokud je již vozidlo v České republice registrováno, platí se poplatek při první přeregistraci vozidla.“

Žalobkyně má za to, že tuto normu je třeba vykládat tak, že se vztahuje jen na první přeregistraci vozidla, a jelikož k té v případě vozidla Citroën Saxo, registrační značky ..., došlo již před datem účinnosti citované normy, nelze po žalobkyni požadovat placení tzv. ekologického poplatku, neboť přeregistrace, o kterou aktuálně žádá, není přeregistrací první.

Žalovaný má naopak za to, že zákonodárce měl nepochybně na mysli první přeregistraci, k níž dojde po účinnosti ust. § 37e odst. 1 zákona o odpadech v předmětném znění, tedy po 1. 1. 2009. Vzhledem k tomu, že všechny předchozí přeregistrace byly provedeny před datem 1. 1. 2009, pak ta, o kterou žádala žalobkyně, je právě takovou první přeregistrací a váže se k ní povinnost platit tzv. ekologický poplatek.

Soud v této věci dal za pravdu žalované, máje za to, že text citované normy nevykazuje žádné prvky význačnosti, takže by umožňoval několikový výklad, a z toho vyplývající nutnost aplikovat výkladové pravidlo *in dubio mitius*. Zákonodárce v ní počínaje 1. lednem 2009 stanovil povinnost pro žadatele o registraci použitého vybraného vozidla do registru silničních vozidel zaplatit v souvislosti s touto registrací poplatek na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vybraných autovraků. Tato povinnost vzniká při první registraci použitého vozidla v České republice, a pokud vozidlo již je v České republice registrováno, platí se poplatek při první přeregistraci vozidla. Soud vycházejí z textu normy má za to, že jí byla nově koncipována povinnost platit poplatek v souvislosti s provozem použitého vozidla na území České republiky. Tato povinnost se vztahuje na všechna vozidla vyhovující těmto podmínkám. Pak ovšem soud neshledává žádný důvod k tomu, aby z této povinnosti byla vyňata použitá vozidla jen proto, že byla na území České republiky uvedena do provozu před tímto datem – i těch se totiž bude týkat sběr, zpracování, využití a odstranění. Argumentaci žalobkyně jazykovým výkladem přitom soud neakceptoval, neboť věta *„Pokud je již vozidlo v České republice registrováno, platí se poplatek při první přeregistraci vozidla“* nemá pouze ten jazykový výklad, který nabízí žalobkyně, tedy že se míní vůbec první přeregistraci na území České republiky. Stejně tak dobře lze tento text interpretovat tak, že jde o první přeregistraci následující po datu 1. 1. 2009. Je-li pak tento gramatický výklad doplněn i výkladem teleologickým, jenž zmínila i sama žalobkyně, pak soud nemá za to, že by ohledně interpretace a aplikace této normy nastal stav, kdy by bylo na místě přistoupit k použití zásady *in dubio mitius*.

Soud proto neshledal žalobu důvodnou ani v části, kde žalobkyně vytykala správním orgánům právě to, že uvedenou zásadou se neřídily, ač její použití při výkladu a aplikaci právních norem je uloženo též nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02, přičemž žalovaný odmítl k tomuto nálezu přihlédnout s tím, že není pochybnosti o účelu a smyslu ust. § 37e zákona o odpadech. Soud konstatuje, že není sporu o tom, že použití zásady *in dubio mitius* je podle citovaného nálezu Ústavního soudu nutné, když tento soud uvedl, že „Z hlediska ryze formálněprávního lze sice pro oba způsoby zdanění shledat zákonný podklad, avšak za situace, kdy právo umožňuje dvojí výklad, nelze při řešení případu pominout, že na poli veřejného práva mohou státní orgány činit pouze to, co jim zákon výslovně umožňuje (na rozdíl od občanů, kteří mohou činit vše, co není zákonem zakázáno - čl. 2 odst. 3 a 4 Ústavy). Z této maximy pak plyne, že při ukládání a vymáhání daní podle zákona (čl. 11 odst. 5 Listiny), tedy při *de facto* odnětí části nabytého vlastnictví, jsou orgány veřejné moci povinny podle čl. 4 odst. 4 Listiny šetřit podstatu a smysl základních práv a svobod. Jinak řečeno, v případě pochybností jsou povinny postupovat mírněji (*in dubio mitius*)“. Městský soud má sice za to, že tento závěr je nutno aplikovat nejen ve sféře práva daňového, ale všude tam, kde orgán veřejné moci rozhoduje o právech a povinnostech fyzických či právnických osob, ovšem jak je vyloženo výše, ve věci nyní projednávané však předpoklady pro použití tohoto pravidla nebyly splněny.

Městský soud v Praze proto podanou žalobu podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního jako nedůvodnou zamítl. Za podmínek ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního tak soud učinil bez nařízení jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobkyně neměla ve věci úspěch; žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. září 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. V.